

INCOHERÈNCIES

de RAFAEL VILA I BARNILS

Hi ha una dita antiga que resa: "Bona és la guerra, si es fa lluny de la nostra terra"; però és ben cert que l'exactitud d'aquella asseveració ha perdut pes específic, ja que actualment no hi cap guerra que no es faci massa a prop. El món s'ha fet tan petit, que les armes de les quals hom disposa no deixen cap racó, per allunyat - que sembli, que no estigui a l'abast de llur visita: els coets teledirigits i de llarg abast poden, quasi, donar la volta al món i atrapar per l'esquena l'objectiu previst. Ara pot dir-se, però, que la guerra, de tan imminent, és eminentment difícil perquè resulten fàcils de confondre la possibilitat llunyana de la victòria, i la seguretat, més propera, del suïcidi. I cal anar-hi molt en compte.

El moment d'incertesa que estem vivint és fill de la por que ha escampat per tot el món la cursa armamentista de les grans potències; però hem de comprendre que els veritables hereus del pànic actual són, en veritat, l'U.R.S.S. i Nord-Amèrica: la monstruositat de la seva potència es posa de manifest de tant en tant i quan l'ocasió es presenta. Ara, amb motiu de l'ocupació defensiva (?) d'Afganistan per les milícies soviètiques, tot el món va una mica de bòlit, o i més quan Carter, l'actual president dels Estats Units, no ha tingut l'escrúpol d'incloure aquella ocupació i el seu trasbals en el punt principal de la seva campanya electoral, de cara a la seva probable reelecció. I pot ben dir-se que el planteig ha tingut força èxit a la fàcil escena domèstica, unanimitat que no es dona a cap de les nacions de la resta del món.

Costa d'oblidar les carícies de les dues guerres del segle, quan hom va sofrir-les a la pròpia pell i a la pròpia llar. Per això el món d'ara fa el sord a l'acrobàcia política de Carter, car tothom sap que la consecució d'un èxit seria tan costosa que el món hauria de fer suspensió de pagaments. I, ja ho diu l'adagi: "Gat escaldat, d'aigua tèbia fuig".

Quan les potències occidentals van adonar-se de la importància del petroli, van córrer a oferir la llur ajuda als països que n'eren productors. Una ajuda que, mirada amb els ulls d'avui, demostra a la llarga que era molt interessada: els vint-i-vuit estats del món islàmic que podien viure tranquils després de la darrera Diàspora que va deslliurar-los de la presència jueva al segle primer després de Crist, i que s'entretenien en una inacabable lluita entre ells mateixos, van acceptar el contacte amb els occidentals assumint-ne totes les conseqüències, per bé que moltes fraccions indígenes, incòmodes i descriminades, van emigrar resignadament, tot donant lloc a la formació de Comunitats musulmanes a altres vint-i-cinc països. La cosa va marxar força bé fins que a l'acabament de la darrera gran guerra, els americans i els anglesos que s'havien compromès amb el gran capitalisme jueu que havia possibilitat la llur victòria contra les forces de l'Eix, van veure's, com aquell que diu, obligats a donar suport al retorn - massiu dels jueus a la terra antiga. La reacció islàmica va ésser fulminant, i els àrabs foragitats de la vella Palestina han pogut comptar, de totes, totes, amb els països de la Mitja Lluna: hi ha hagut tres guerres terribles, però els jueus encara hi són. I hi són de tal manera que, a fi de què ens n'adonem de la incomoditat de la llur presència, els Senyors del Desert ens dosifiquen, a tots, els lliuraments de petroli, mentre n'ajusten el preu cada cop que es reuneixen. Una presència i una venjança que tot el món paga molt alt, mentre els uns perden embaixades i els altres perdem la paciència.

Tots sabem que una decissió presa en ple període electoral, perilla sempre d'imperfeció. Darrera els fets d'Afganistan, hom por amagar-hi els Jocs Olímpics de Moscó; però al darrera de la crisi del món, hi ha Israel i els països de l'Islam. I això no caldria callar-ho, per més que sien dues coses que costen de pair.

Cada u vol vestir la veritat al seu gust i a la seva manera.